

Ὁ Μουσερόν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μακρὸν σχοινίον.

— Ἔστω! ὦρατε ἀνεψιέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις, καταχράσθητι τῆς ἰσχύος σου, ἂν τολμᾷς! ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν. Ἐξω φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινός μου Βερνάρ μετὰ τοῦ Οὐρβαίν καὶ Ὁνωρίου Πιρόν, αὐτοὶ δὲ οἱ γενναῖοι ἄνθρωποι μόνον εἰς ἐμὲ ὑπακούουσι. Μόνη ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐλευθερώσω τὴν προστατευομένην σου.

Ὁ Διδιέ, ἀπελπισὶς καὶ ἐννοῶν τὴν ἀδυναμίαν του, ἐπείεξε διὰ τῶν χειρῶν τὸ καίον μέτωπόν του, ἐνῶ ὁ Μουσερόν, πάντοτε μειδιῶν, ὥλισθησε πρὸς τὴν κλίμακα, ἥς αἱ σειόμεναι βαθμίδες ἐστηρίζοντο ἐπὶ ξυλίνων δοκῶν, ἐφθαρμένων καὶ τούτων ἐκ τῆς ὑγρασίας, καὶ ἐπὶ πετρῶν, τεθειμένων ἐντὸς τῶν σχισμῶν τοῦ τοίχου.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα, ἀπειλεῖτε ἔτι; Ἐκδικηθῆτε λοιπὸν! περιμένω!

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Διδιέ βλέμμα ἱκετευτικόν, ὑπομιμνήσκον αὐτῇ τὸ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ θεοῦ του ὀφειλόμενον σέβας.

— Κυρία, εἶπε συντετριμμένος ὁ ἀτυχὴς νεανίας, εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας. Πᾶσα ἄλλη γυνὴ θὰ ὑσπλαγχνίζετο δύο ἀθώας καρδίας ἀγαπωμένας καὶ μὴ ζητούσας εἰμὴ τὴν ἐλευθερίαν. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀπαισία χαρὰ εἰς τινὰς ψυχὰς νὰ βλέπωσι τοὺς ἄλλους νὰ πάσχωσι! ἐγνώρισαν παιδίᾳ κόπτοντα τὰς πτέρυγας πτηνοῦ καὶ ἀποσπῶντα τὰ πτερὰ του. Τοῦτο διεσκέδαζεν αὐτά. Ἐν τούτοις εἰσθε γυνὴ νέα καὶ ὦραία! Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἀγγελικόν, ἡ ψυχὴ σας ἀρά γε εἶναι δαίμονος; Εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σας φαίνεται τὸ δηλητήριον τοῦ μίσους. Τὸ ἐννοῶ τὸ μῖσος τοῦτο. Λοιπὸν καταγγελάτέ μας, κυρία! Θὰ ὑποστώμεν τὸ πεπρωμένον μας.

Ἡ κόμησσα ἠτένισεν αὐτὸν ὑπερηφάνως καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ὁ νεανίας ἀγωνιῶν ὥρμησε καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος:

— Κυρία, ἀνέκραξε, πρὶν διαπράξετε αὐτὴν τὴν ἀνανδρίαν, παρατηρήσατε τὰ ἀγάλματα τῶν γενναίων ἐκείνων ἱπποτῶν καὶ τῶν εὐγενῶν πυργοδεσποινῶν, αἵτινες κοιμῶνται εἰς τοὺς τάφους των. Πάντες οὗτοι οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ἐντιμοὶ καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς τιμῆς, πᾶσαι αὐταὶ αἱ δέσποινα ἦσαν φιλεύσπλαγχοι καὶ πισταί. Ἐκείνη, ἡ Ἰωάννα, διετήρησε πολιορκίαν, ἐνῶ ὁ Γουερὰν δὲ Μονσενὺ ἐμάχετο εἰς τὴν ἀγίαν γῆν. Ἐκείνη, ἡ Γερτρούδη, ἐπώλησε τὰ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ὑπάρχοντά της, διὰ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐμίρην Νούρ-Ἐδδιν τὰ λύτρα τοῦ συζύγου σας Οὐμβέρτου. Αὐτὰ τὰ εὐγενῆ πρόσωπα δύναμαι νὰ τ' ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Ἡμεῖς ὁμῶς, κυρία, καταβιβάζετε τοὺς ὀφθαλμούς διερχομένη ἐνώπιον αὐτῶν

Ἡ Ἀρτεμις, καίτοι τεταραγμένη ἐκ τῆς σήμου ἐκείνης ἐπικλήσεως, ἀπεσπᾶσθη

ταχέως τοῦ Διδιέ καὶ προχωροῦσα ἀνῆλθε τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἦν συσπειρωμένος ὁ Μουσερόν. Ἡ Σεβρέτη ἠκολούθει αὐτὴν τρέμουσα.

Ἐν τούτοις ἡ κόμησσα ἠσθάνετο τὰς βαθμίδας κλονιζόμενας ὑπὸ τοὺς πόδας της· ἔστη δὲ πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιτος. Μία βαθμὶς κατέρρευσε ὀπισθεν αὐτῆς, τρεῖς δ' ἄλλαι, ὀλίγον ὑψηλότερα, καταπεσοῦσαι ἐπίσης, παρεκώλυον αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Διδιέ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ὤρατε ἀνεψιέ! δὲν θὰ σώσῃς τὴν νεάνίδα αὐτὴν ἐκ τῆς πυρᾶς, ἥτις τὴν ἀναμένει καὶ θὰ καταστραφῇ μετ' αὐτῆς. Μὴ μὲ αἰτιαθῇς ποτὲ διὰ τὸ κακὸν πεπρωμένον σου. Χάριν τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας, σὲ εἰδοποίησα.

— Ἡ Κλοτίλδη εἰς τὴν πυράν! καὶ διατί; ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ νεανίας.

— Διδιέ, ἂν σέβασαι τὴν καταγωγὴν σου, καὶ τὸν Θεόν, θ' ἀπομακρυνθῇς μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς ταύτης καὶ θὰ σοὶ συγχωρήσωμεν τὸ παράπτωμά σου.

Ὁ Διδιέ ἠτένισε τὴν Κλοτίλδην, οἶον εἰ ἐρωτῶν αὐτὴν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπήντησεν:

— Εἰμαι Οὐγονότη.

— Διδιέ, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἀποδιώξέ την ἐκ τῆς καρδίας σου, ἐγκατάλειψον αὐτὴν.

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὁ Διδιέ· ὅσον περισσότερον εἶναι δυστυχὴς καὶ προγεγραμμένη, ὅσον περισσότερον κινδυνεύει, τόσον μᾶλλον τὴν ἀγαπῶ!

— Καταδικάζεις σεαυτὸν! ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις ἀκαμπτος.

— Μπᾶ! μὴ φοβήσθε τίποτε, κύριε Διδιέ, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ Μουσερόν· ἡ κυρία οὔτε ν' ἀναβῇ, οὔτε νὰ καταβῇ δύναται πλέον. Ὅσον διὰ τοὺς θεράποντας αὐτῆς δὲν θ' ἀκούσωσι τὴν φωνὴν της. Διεφύλαξα δι' ἡμᾶς ἄλλην ἔξοδον ἢ τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινος Βερνάρ. Ἐκ τῆς τελευταίας πλημμύρας διερράγη ὁ τοίχος τοῦ ἐσωνάρηκος καὶ διὰ τοῦ ρήγματος ἐκείνου θὰ ἐξέλθωμεν.

— Ἀλλὴν ἔξοδον! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα κατάπληκτος, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ νέανου ἐπεφάνη κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἥς αἱ πέτραι ὁλονὲν ἀπεσπῶντο, χάρις εἰς τὴν ὑποχθόνιον ἐργασίαν τοῦ διαβολικοῦ ἐκείνου πλάσματος.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν κίνδυνον, διεννοεῖτο μόνον πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Διδιέ καὶ τὴν Κλοτίλδην νὰ φύγωσιν ὁμοῦ ἐκ τοῦ πύργου.

Ἡθέλῃσε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἀπεπνίγετο.

— Διατί νὰ κουράζεσθε, κυρία; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μουσερόν. Ἡ φωνὴ σας δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν θεραπόντων σας.

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ἡ Σεβρέτη, διατάξατε τὸν Βερνάρ καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ μὴ καταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, οἷονδ' ὅποτε κρότον καὶ ἂν ἀκούσῃς; . . .

— Εἰν' ἀληθές! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα ἀπελπισ.

— Ἄν συρίζετε τρεῖς διὰ τῆς ἀργυρᾶς συρίκτρας σας, προσέθηκεν ἀπερίσκεπτος ἡ νᾶνος.

— Ἀνόητος! εἶπεν ὁ Μουσερόν ἀγρίως ἀτενίζων τὴν ἀδελφὴν του.

Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἀρτεμίδα· τὸ μέτωπον αὐτῆς ἀπήστραψεν, ἤρπασε τὴν συρίκτραν καὶ ἐσύριξε τρεῖς.

— Δὲν θὰ μὲ νικήσωσιν αὐτοί, ἐσκέφθη, δὲν θὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ φύγωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ καταθέσεις τοῦ συμβούλου Πουπεριώφ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐνυπολήπτων μαρτύρων, ἐν ταῖς κυριωτέραις λεπτομερείαις συνεφώνουν ἐντελῶς πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ Καρτονάκη. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἠδύναντο νὰ καταθέσωσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, μένοντες αὐστηρῶς εὐσυνείδητοι καὶ ἀπαθείς;

Ἐκ τῶν δοθεισῶν ἀπαντήσεων παρὰ τῶν μαρτύρων τούτων, ἡ προσωπικότης τῆς Εἰρήνης ἐξήρχετο ἐντελῶς ἀμειπτος· εἰκονίζετο παρ' αὐτῶν ὡς γυνὴ τιμία, ἀγαπῶσα καὶ ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ συζύγου της μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βίου του. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κηλὶς ὑποψίας προσήφθη, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ ἀγαθὸν ὀνομά της, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Πλάτωνα.

Μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀπαντας τοὺς οἰκέτας τοῦ μακαρίτου, ὡς καὶ τὸν γραμματέα, ἀκολούθως δὲ καὶ τὸν θαλαμηπόλον Δαμιανόν.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεταξὺ τῶν συζύγων Βελτίστσεφ καὶ τοῦ Πλάτωνος σχέσεων, οἱ ὑπηρέται ἀπεκρίθησαν ὅτι οἱ σύζυγοι ἔζων ἡγαπημένα, ὅτι δὲν παρετήρησαν ποτὲ διένεξιν, ὅτι ὁ κύριος μόνος του διέθετε τὰ τοῦ οἴκου, τὴν δὲ κυρίαν, ἂν καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀλλ' ὁμῶς τὴν ἐκρατοῦσε ἔς τὸ χέρι, καὶ δὲν τῆς ἔδινε ἐλευθερίαν, ὅτι ὁ Πλάτων Βασιλέβεβιτς ἔθεωρεῖτο πάντοτε ὡς οἰκιακὸς ἄνθρωπος καὶ συγγενὴς καὶ ἥτο πολὺ οἰκείος πρὸς τὴν κυρίαν, ἔμενε εἰς τὰ δωμάτιά της μέχρι προκεχωρημένης ὥρας, ἀλλ' ὅτι ὁ μακαρίτης ἐθεώρει αὐτὸν ὡς συγγενῆ του, δὲν ἔβλεπεν εἰς τοῦτο ἐπιλήψιμόν τι καὶ δὲν ἐζηλοτύπει τὴν σύζυγόν του, τοῦλάχιστον αὐτοὶ οὐδέποτε ἐγένοντο μάρτυρες παρομοίου εἵδους σκηνῶν μεταξὺ τῶν κυρίων των καὶ δὲν δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ἂν

εἰς τὰς σχέσεις τῶν κατηγορουμένων ὑπῆρχε τι ἐπιλήψιμον.

Ὅταν ἐπροτάθη τῷ Πλάτωνα νὰ ἐκφράσῃ ἂν ἔχη τι ἐναντίον τῶν καταθέσεων τούτων, οὗτος δι' ἐντελῶς ἡρέμου καὶ εἰλικρινοῦς ὕφους ἐδήλωσεν ὅτι πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ, ὅτι ἐφέρετο πράγματι πολὺ οἰκειῶς πρὸς τὴν Εἰρήνην Βορίσθου, ἀλλ' ἡ πηγὴ τῆς οἰκειότητος ταύτης ἦτο ἀγνωστὴ καὶ ἀπέρρεεν ἐξ αὐτῶν τῶν συγγενικῶν σχέσεων. Ἄλλως τε, ὁ τόσον φρόνιμος καὶ πρακτικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, γνωρίζων πολὺ καλὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι εἰς τὰς σχέσεις ταύτας ἡδύνατό ποτε νὰ ὑπάρχῃ ἐπιλήψιμόν τι. Ἡ Εἰρήνη ἐσίγα. Ἐκάθητο ἔχουσα προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός.

Ἡρωτήθη ὁ Δαμιανός, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου ὁ κατηγορούμενος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε γευματίσει ὡς ἐμεῖς, ἐπεβεβαίωσεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ποῦτος ἔμαθε πρῶτος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς;

— Ἐγώ. Διότι ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ σπουδαστήριον γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω, γιὰτι εἶχε τὴ συνήθειαν νὰ ἀναπαύετο μετὰ τὸ γεῦμα, εἶδα ὅτι ὁ ἀφέντης ἦτον ἀποθαιμένος ὑπέθεσα ὡς τὴν ἀρχή, πῶς ἐλιποθύμησε, κ' ἐφώναξα τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα ἐπῆγα καὶ τὸ ἀνέφερα τῆς κυρίας.

— Εἰς ποίαν θέσιν ἤυρατε τὴν κυρίαν σας, ὅταν ἐμβῆκατε εἰς τὸ δωμάτιόν της;

— Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκοιμάτο. . . Τὴν ἤυρα πεσμένην ὡς τὸν καναπέ, καὶ σκεπασμένην μὲ τὸ σάλι.

— Πῶς ἐδέχθη ἡ κυρία τὴν εἰδησιν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς; ἠρώτησεν ὁ συνήγορος τοῦ Βελτιστοῦ, τὴν ἐδέχθη ἡσύχως, ὡς τάχα νὰ τὸ ἐγνώριζε προηγουμένως;

— Πά, πά, πά! Ὁχι! μετὰ πεποιθήσεως ἠρνήθη ὁ Δαμιανός ὡς τὴν ἀρχὴν μάλιστα, σὰν ἀπὸ ὕπνου, δὲν ἐννοοῦσε, τί τῆς λέγω; «ποιός, λέει, ἀπέθανε; ὁ σύζυγος; γιατί; ἀδύνατο». Αὐτὸ μοῦ εἶπε, καὶ ἔπειτα μὲ διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ὅταν τὴν ἔφερα καὶ εἶδε τὸν ἀφέντην, ἐπρόφθασε μονάχα νὰ εἰπῇ, «τὸ γιατρό, γλήγορα, καὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς!» κ' ἐλιποθύμησε καὶ ἔμεινε!

— Ὡστε, σὰς ἔστειλε νὰ καλέσετε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς;

— Μάλιστα· ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπῆγα νὰ τὸν φέρω, ἀλλὰ δὲν τὸν ἤυρα ὡς τὸ σπῆτι του.

— Ὅταν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸ ἐσπέρας ἦδη, ἐξηκολούθησεν ὁ συνήγορος, τίς πρῶτος ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου;

— Πάλιν ἐγώ.

— Καὶ πῶς ἐδέχθη τὴν εἰδησιν ταύτην;

— Δὲν μ' ἐπίστευε. «Τί μωρολογεῖς, παλῆγορε», μοῦ λέγει, «δὲν εἶνε δυνα-

τόν!» Αὐτὰ μοῦ εἶπε, μὰ τὸν Θεό! κ' ἔτρεξε ἀμέσως ἐπάνω.

Ἡ ἀκόλουθος ἐρώτησις ἐγένετο εἰς τὸν Δαμιανὸν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως:

— Εἶδατε τὸν κατηγορούμενον, ἠρώτησεν ὁ κατήγορος, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξήρχετο τοῦ σπουδαστηρίου, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ;

— Τὸν εἶδα μάλιστα ἐκεῖνην τὴν ὥραν ὠδηγοῦσα τὸν γραμματικὸν εἰς τοῦ ἀφέντη, καὶ ἀπαντήσαμε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς εἰς τὴν σάλα, κ' ἐκεῖνος μᾶς ἐσταμάτησε καὶ μᾶς εἶπε, πῶς: «ὁ κύριος κοιμάται, λέει, καὶ μὴ θορυβεῖτε!» Κ' ἐμεῖς ἐγυρίσαμε πίσω...

— Ἐκεῖνην τὴν ὥραν δὲν παρετηρήσατε ἂν εἶχε τίποτε εἰς χεῖράς του ὁ κατηγορούμενος; ἐξηκολούθησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Παρετήρησα· ἐκρατοῦσε ἓνα μικρὸ βαλιζάκι τῆς κυρίας.

— Ἦτο ἄδικο αὐτὸ τὸ βαλιζάκι;

— Ὁχι, θαρρῶ πῶς ἦτο σφικτὰ γεμισμένο.

Μετὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἠγέρθη αὖθις ὁ φὸν Σνίτση.

— Εἰπέτε μου, ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν μάρτυρα, ὅταν πρωτοεμβήκατε εἰς τὸ σπουδαστήριον, παρετηρήσατε καμμίαν ἰδιαιτέραν τινα ἀνωμαλίαν, ἴσως εἰς τὰ τὰ ἔπιπλα τίποτε, εἰς τὰ χαρτιά; ἴσως τὸ ταμεῖον, ἢ τὰ συρτάρια τῶν τραπεζῶν ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ τραβηγμένα;

— Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦτον! μετὰ πλήρους βασιμότητος ἐπιστοποίησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅλα ἦτον ἐν τάξει καὶ εἰς τὴν θέσιν των ὅπως πάντοτε.

Ἡ κατάθεσις τοῦ γραμματέως ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ Δαμιανοῦ.

Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Πλάτωνος κατέθεσεν, ὅτι εἶδε τῶντιν ὅτι ὁ κύριός του ἔθεσε σάκκον τινα ἐν τῇ ἀμαξίᾳ, ὅταν ἀνεχώρει ἐκ τοῦ ἐξαδέλφου του, ἀκολούθως ὅμως δὲν ἔδωκε προσοχήν, διότι ἦτο καὶ σκότος ἤδη. Διηυθύνθησεν δὲ τότε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν Σεργίεβου καὶ ἐκεῖθεν, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς κατέθεσεν ὅτι ὁ κύριός του, ἐφ' ὅσον ἐνθυμεῖται, ἤλθε ἐσπέραν τινα, φέρων δερμάτινόν τινα σάκκον, ἀλλὰ, τοῦτο συνέβη, ἐφρόνει, ὅχι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἀργότερον, πότε ὅμως ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμεῖτο τώρα, μετὰ παρέλευσιν τόσοῦ καιροῦ.

Κατόπιν τοῦ μάρτυρος τούτου, ὤφειλε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς ἐξέτασιν ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ὁ εἰσηγητὴς ἀνήγγειλεν ὅτι αὕτη, ἔνεκα δεινῆς νόσου, δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἢ δὲ περὶ τῆς ἀσθενείας της πραγματικότης, ἐπιστοποιήθη ἐγκαίρως παρὰ τῶν ἱατρῶν.

Ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου του δὲν ἦτο νέον διὰ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς. Ἐγνωρίζεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ κλινήρης περὶ τὰς ἐξ ἡτῆς ἐβδομάδας, ἀλλ' ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα πρὸς τὴν ὁποίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς προκαταρκτικῆς ἀνακρίσεως, ἐ-

δόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐπισκέπτεται ἐν τῇ φυλακῇ τὸν γαμβρόν της, δὲν τῷ εἶχεν εἰπεῖ τὴν φύσιν τῆς νόσου τῆς Λιουδμήλας. Φοβουμένη μὴ ταραξῇ καὶ πικράνῃ αὐτόν, τῷ ἀνήγγειλε μόνον, ὅτι ἦτο κρυολόγημα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀρκετὰ σοβαρόν, ἀλλ' ἤδη, δόξα τῷ Θεῷ, περιῆλθεν εὐτυχῶς εἰς εὐάρεστον σημεῖον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Βελτιστοῦς, καίτοι ἀνησυχεῖ περὶ τῆς υγείας της, ἐν μέρει ὁμως ἦτο νύχταριστῆς, διότι ἡ Λιουδμήλα, χάρις εἰς τὴν ἀσθενείαν της, θ' ἀπηλάσσετο τῆς θλιβερᾶς ἀνάγκης νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἴδῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ κατηγορουμένου παρὰ πλεύρως τῇ Εἰρήνῃ.

Τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὴν περὶ τῆς ἀσθενείας δήλωσιν τῆς μάρτυρος, καὶ εὐρίσκον ὅτι ἡ κατάθεσις αὐτῆς ἐνέχει οὐσιώδη σημασίαν, προδιώρισε, ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κατάθεσις, ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

SAVIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἀφοῦ ἡ Ἰωάννα περὶέγραψε μετὰ τῆς μεγίστης λεπτομερείας τὸν γέροντα, ὁ ἀνακριτὴς ἐπληξε τὸ μέτωπον, ὡς ἄνθρωπος ἀναζητῶν τι ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπεν:

— Ματθαῖε, αὕτη ἡ περιγραφὴ σοῦ ἐνθυμίζει τίποτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Καί τί;

— Καί τι... τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐμπορῶ νὰ εὕρω τώρα.

— Αὕτη ἡ περιγραφὴ δὲν μοῦ εἶναι νέα. Μοῦ ὑπεβλήθη καὶ ἄλλοτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ὁχι, κύριε ἀνακριτά.

— Ματθαῖε;

— Κύριε ἀνακριτά.

— Φέρετέ μου τὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποῖαν ἔστειλαν πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς, περὶ τῆς τελευταίας ἀποδράσεως ἀπὸ τῶν εἰρκτῶν τῆς Βρέστης.

— Ἀμέσως, κύριε ἀνακριτά.

Ὁ γραμματεὺς, ἐρευνήσας ἐν τινι χαρτοφυλακίῳ, ἀνεῦρε τὴν ζητηθεῖσαν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ.